

raadene saa herligt, som Ungarerne blot kunne ønske. Spørgsmaalet dreier sig nu om Ungarn vil foretrække at stole paa Keiserens Ord, eller om det vil friste Lykken og henrykke Østerrigs svækkede Tilstand saavel i finansiell, moralisk og politisk Henseende, til fuldstændigt at gjenvinde sin Uafhængighed.

Begivenhederne i Tydskland aabenbare mere og mere, hvor langt man er fra at opnaae den saameget attraaede Enighed. Som den første Betingelse for at opnaae denne Enighed, foreslaaer Herr v. Binde, at de østerrigske Provinser udelukkes af Forbundet, og Afstemningerne i Frankfurt godtgjøre, hvor afgjort flere af de mindre Fyrster ere inob at følge Preussens Fodspor. Forsætningen i Hessens Undertrykkelse har gjenoplivet den almindelige Mistillid til Forbundet, paa samme Tid som Savoiens Indlemmelse har vaakt saa berettiget Bekymring for Rhinprovincerne. Det er i høj Grad sandsynligt, at Frankrig i saa Tilfælde vilde tilbyde Preussen en rigelig Erstatning i Mellem-Tydskland, ja man gaar endog saa vidt, at man paastaar, at et slikt Tilbud allerede er blevet gjort; men af de nye stedsbundne Diskussioner i Berlin fremgaar det, at Stemningen mod Frankrig er saa fjendtlig, at Regenten sikkert vil betænke sig meget, førend han modtager et slikt Tilbud. Men et mærkeligt Tidens Tegn er det, at den mod Frankrig nærede Skindhage gaar Haand i Haand med en stærk Forbittrelse mod Østerrig, medens dog Historien lærer, at selv et forenet Tydskland ikke er stærkt nok til at holde dets krigeriske Nabo i Tomme.

Det har steds været Østerrigs Politik, at understøtte de enkelte Regjeringers Forbringere og at nedslaae Enhedsbestrebelsene, der naturligvis altid knyttede sig til Frederik den Stores Dynasti. Naar der opstaaer en Strid mellem en Regent og hans Undersaatter, betragter den østerrigske Regjering altid forskellige Institutioners Indførelse som et Skridt mod Berlins frygtede Overherredømme, og af denne Grund understøtter Forbundets Majoritet Churfyrsten af Hessen, naar han træder Kollektheden under Fjender. Det preussiske Ministerium har nu erklæret, at det vil bekæmpe Forbundets uheldige Beslutning, og Folkerepræsentationen, der gjør Fordring paa at tale i hele Tydsklands Navn, bifalder denne Beslutning. I alle Tilfælde er det høvet over enhver Tvivl, at der overalt i Tydskland berøres Gjæring, og fra London meddeles man „L'Indépendance Belge“, at den engelske Regjering har erholdt Underretning om, at de fleste franske Gesandter ved de tydske Hoffer have faaet Befaling til at komme til Paris, for at deeltage i en Conference, der skal finde Sted i Udenrigsrigsministeriet, om det tydske Forbunds politiske Stilling; i de bedste underrettede Kredse tilføjer man, at Keiseren i den seneste Tid skjæmper de tydske Forhold en særlig Opmærksomhed.

De seneste fra Sicilien affendte Breve ere daterede fra Messina den 23de April. De genuinske Aviser af 27de, der omtale dem, meddele, at Staden var rolig, og at de andre Stæder ved Kysten ligeledes vare i Regjeringens Magt med Undtagelse af Trapani. Men Besiddelsen af den sidstnævnte Havn vil dog ikke være af stor Betydning for Insurgenterne, thi Indbyggernes Antal er kun meget ringe. Desuden vil denne Havn ikke længe kunne forsvare sig mod de neapolitanske Krydsere, der ifølge de officielle Depecher til Turin holde et vaagent Sie med den sicilianske Kyst. Fra Marseille beretter man endog, at Trapani alt er faldet i Regjeringens Magt. Men da Insurgenterne have afbrudt Telegraphtraadene, og da Regjeringens ogaa lægger Banfælgeligheder i Veien for al Communication, er det umuligt at erfare, hvorledes Sagerne egentlig staae. Men hvis det stabsfæst sig, at Garibaldi med sin Stab virkelig er afgaaet til Ven, kan Opstanden umuligt være aldeles dæmpet.

Men netop fordi det er saa vanskeligt at komme efter Sandheden, sætter man de mest sørgelige Nygter i Omløb. Man taler om blodige Kampe, i hvilket Hædet mellem den sicilianske og den neapolitanske Race i den Grad har raset, at man hverken har villet give eller modtage Pardon. Hele Landsbyer ere stukne ibrænd, og de fortoivlede Indbyggere ere faldne paa Kamppladsen. Man fremhæver især to smaa Landsbyer i Nærheden af Palermo, hvor nogle neapolitanske Soldater bleve overrumplede og hængte. Disse Byer prisaagtes Soldaterne, som ikke skaanede Nogen. Men alt dette er saa rædsomt, at man ikke bør sætte Lid dertil ifølge Nygter. Italienernes Forbittrelse er saa stor, at de let kunne føle sig fristede til at male med altfor mørke Farver, og der findes ingen fri Presse, der kan meddele, hvad der er sandt og hvad der er usandt i disse Stildringer. **M.**

Hvad er en Student?

Et Bidrag til Hverdagsbegrebernes Systematik.

Hvad er en Student? Dette Spørgsmaal synes høist besynderligt, og dog er det ikke saa let at besvare. „En Student er et Menneske, som læser til Embedsexamen“. Men det er kun altfor vist, at der er Mangfoldige, som gjøre alt Andet end læse til Examen, og som dog vistnok maae kaldes Studenter. — „En Student er et Menneske med Studenterhue“. Men mange Studenter gaar dog altid med Hat, og hvad Mere er, Mange, som bære de bekendte sorte Huer, ere ikke Studenter. — „En Student er en Person, som kommer i Studenterforeningen“. Al, mange Studenter kunne ikke komme her, fordi de ere paa det sorte Bræt, c'est à dire de stulde samme Forening Penge og ere derfor udelukkede fra dette saakaldte Laugshuus. — „En Student er en „Herre i Aandernes Rige“. Men mange Studenter, ja grumme mange, kunne vistnok ikke anses berettigede til denne stotte

Titel. — „En Student er et Menneske, som kommer paa Universitetet“. Men baade kommer der Andre end Studenter paa Universitetet og fremdeles er der et ikke ringe Antal Studenter, som aldrig komme der, men som kun hende Bygningen af Navn, eller i det Høieste af Udseende. Kort sagt — Definitionen bliver altid utilfredsstillende, hvilket har sin Grund i, at der er mange forskellige Slags Mennesker, som ikke alle kunne bringes under een Hat, og som dog upaatvivlelig alle ere Studenter. Sagen er, at man maa stjelne mellem den formelle og den reelle Definition. En Student er den, som er immatriculeret ved Universitetet — eller, hvad der omtrent falder sammen dermed — som har taget den endnu saakaldte Examen artium. Dette er upaatvivlelig, trods alle Hofstrups Indvendinger, den eneste rette Definition. Men den er kun formel, den siger kun, hvem der er Student, ikke hvad en Student er. Den er derfor langtsaa udtømmende, og opvækker Lyst til at trænge dybere ind i Begrebet Student, og denne Lyst vilde vi her søge at tilfredsstille, dog kun for 50 Procents Vedkommende. Vi haabe, at selv denne delvise Løsning af Spørgsmaalet vil bidrage til at klare Begreberne om en Student, Begrebet, som vistnok i Diebliffet ere i en ligesaa chaotisk Forvirring som Daumarks Forhold til Hertugdømmerne, men som paa den anden Side ville være en heel Deel lettere at bringe i Orden.

Vor medsydte Vædsenhed lod os strax tage det Forbehold, kun at besvare Spørgsmaalet for 50 Procents Vedkommende. Vi gaar nemlig, som sagt, ud fra, at en for alle akademiske Borgere fælles Definition af Studenterbegrebet er en Umulighed, og vi maae derfor først og fremmest stride til en Inddeling af det rige Stof. Denne Inddeling kan nu selvfølgelig gjøres paa mange Maader efter de mangfoldige fundamentale divisioner, som fremstille sig for Tanken og som umægtelig alle have deres særegne Betydning, f. Ex. Inddelingen i Theologer, Jurister, Medicinere osv., i Studenter med Hue og de med Hat, i Mønstre og Candidati philosophiae, i Laudabilister, Handilaudabilister, Noncontemmenbister og Exregiister, i Studenter som have Penge og Studenter, der kun have Gjæld, i flittige og dovre Studenter, i Studenter med Sjøng og uden Sjøng osv. osv. i det Uendelige. Men enhver af disse Inddelinger har en Mangel, og det er — at de aldeles ikke bidrage til Begrebets Løsning. Der maa altsaa søges en anden Inddeling og en saadan skulle vi her tillade os at fremsætte. Alle Studenter falde i to store Klasser, A. de, der have til Hensigt at tage en Embedsexamen og B. de, som ikke have nogen saadan Hensigt. Man skalde rigtig nok indvende, at denne Inddeling ikke er udtømmende, idet der gives Studenter, som hverken have den Hensigt at tage Examen eller kunne siges ikke at have denne Hensigt — men saadanne Personer kan man i Almindelighed, uden at forurette dem, henføre til den anden Klasse. Imidlertid er vor Inddeling ikke aldeles brugbar for den følgende Undersøgelse, idet naturligvis det overveieende Antal vil falde under A., og de, som høre til den anden Klasse, vilde for en stor Deel ikke gaar ind under det almindelige Begreb om en Student, idet de som oftest ere gaaede over i andre Stillinger: det er kun faare faa givet, lige til deres Død ikke at være Andet end Studenter og at være dette tilgaaens. — En Underinddeling af Klassen A. bliver altsaa nødvendig, og den synes da at maatte blive saaledes: 1. de, der læse til Examen og 2. de, der ikke læse til Examen. Herved maa imidlertid strax bemærkes, at der ved denne Inddeling sigtes til Vedkommendes hele Leven og Virken, saa at den omtrent falder sammen med Inddelingen i flittige og dovre Studenter; men den er uden tvivl rigtigere end denne, idet mange Studenter gjæbe for flittige, uagtet de maae henføres under Nr. 2, ligesom Mange, der gjælde for dovre og altsaa ligeledes høre til denne Klasse, i kortere Perioder og navnlig umiddelbart før Embedsexamen, kunne være meget flittige.

Heller ikke denne Inddeling er imidlertid tilstrækkelig udtømmende, og det vil derfor være nødvendigt, atter at afbete hver af de to Klasser, og da at sondre imellem dem, som faae Examen, og dem, som ikke faae den. Efter disse Inddelinger vilde altsaa alle Studenter falde i følgende Klasser:

- A. De, der have den Hensigt at tage Embedsexamen.
 1. De, der læse til Examen.
 - a. De, der læse til Examen og faae den.
 - b. De, der skjøndt de læse til Examen, dog ikke faae den.
 2. De, der ikke læse til Examen.
 - a. De, der ikke læse til Examen, men dog faae den.
 - b. De, der ikke læse til Examen, og heller ikke faae den.
- B. De, der ikke have den Hensigt at tage Embedsexamen.

af de 4 store Klasser af Studenter, som saaledes fremkomme, naar bortsees fra det ubetydelige Antal, som henføres under B., har hver sin temmelig stærkt udprægede Eiendommelighed og tillige en vis — om man tør bringe dette Udtryk — Standsstolthed, uagtet den som oftest ikke er sig dette bevidst. Klassen A. 1. a. dannes af de flittige Mennesker, og det theologiske Element er det overveieende. A. 1. b. bestaar af de arbejdssomme, men svagt eller slet ikke begavede Personer, og det kameralistiske Element er det fremherskende, hvorimod der neppe vil findes Theologer i denne Klasse. A. 2. a. bestaar hovedsagelig af Jurister og Medicinere, der ikke mangler Gøner, men i desto højere Grad Lid, der sætte deres Væ i ikke at læse til Examen, men som i høj Grad vilde opbringes, hvis Nogen paastod, at de ikke kunde tage Examen. Den sidste Klasse endelig, A. 2. b. indeholder Medlemmer af alle Faculteter, og har en særegen Individualitet, idet den nemlig bestaar af Studenter af tvivlsomt Renomme, som ere mere

bekjendte paa Sneiper og offentlige Stæder, end i Minervas Bolig.

At afgjøre, hvormange af Kjøbenhavns c. 900 Studenter, der maae henføres til hver enkelt Klasse, har naturligvis store Vanskeligheder, men det er neppe overbevisende at antage, at Klassen A. 2. a. rundeligt optager de 50 Procent, og til Fremstillingen af denne Klasse Eiendommeligheder vilde vi i de følgende Linier indskrænke os.

Man har fremhævet som en af Hofstrups Fortjenester, at han har opfundet den danske Student. Dette er ogsaa ganske rigtigt; men da Hofstrup ligesaakaldt som noget andet Menneske kan gjøre det Umulige, saa har han kun fremstillet en enkelt Side af Studenterlivet, en enkelt Klasse af Studenter. Denne Hofstrupske Student hører imidlertid ikke til en enkelt af de her opstillede Afdelinger, den indbefatter tværtimod Exemplarer af alle 4 Klasser, ja maaskee endog af den 5te, de der ikke have til Hensigt at tage Embedsexamen (f. Ex. Herløv i „Eventyr paa Fjeldreisen“). Men uagtet der saaledes i Hofstrups Comedier findes alle Arter af Studenter, er det dog neppe Typen for det overveieende Antal, som han har fremstillet. Da hans Værker nu ere bleve vidtbekjendte og ere trængte ind i Folket, blev det heraf en naturlig Folge, at Publikum almindelig antager, at alle eller dog det overveieende Antal af Studenter svare til de Hofstrupske Typen. Som enhver let vil kunne erfare, er dette imidlertid en stor Vildfarelse, thi mangfoldige Studenter vilde paa det Bestemteste protestere imod, at man slaar dem i Hartkorn med Hofstrups Studenter. Dette gjælder nemlig om Massen af dem, vi her omtale, og er allerede grundet deri, at Størstedelen af de Hofstrupske Studenter maae henføres til dem, der læse til Examen (at man paa Scenen seer dem gjøre alt andet end læse, kan ikke vildlede, da det vilde være meget vanskeligt, om ikke umuligt, at bringe læsende Studenter paa Scenen, ligesom det er vanskeligt, i en Bog at sige Andet om Læsningen, end netop det, at der læses); de fleste af Hofstrups Studenter ere enten Regentianere eller ialtsald tegnede efter Regentianerne — hvad der er ganske naturligt, da han selv var Regentianer —, men alle Regentianere læse til Examen, om de ogsaa engang imellem faae deres Folde udenfor Regentien.

Iblandt de lige i Begyndelsen nævnte Inddelinger, som strax fremstille sig for enhver, er der en, som — skjøndt tilsyneladende temmelig betydningsløs — dog i Virkeligheden har en ikke ringe Betydning, idet den giver et ganske godt Indblik for, om en Student hører til den Hofstrupske Kategori eller ikke. Der er Inddelingen i Studenter med Hat og med Studenterhue. Hofstrups Studenter have rigtig ingen Huer, ialtsald ingen Studenterhuer, men det er af den simple Grund, at der paa hans Tid ingen saadanne eksisterede: dersom han endnu skrev Comedier, vilde han upaatvivlelig give samtlige sine Studenter Huer. Hvad Betydning ligger heri, spørger Læserne, hvad er dog Grunden til, at man kan inddele Studenterne ligesom Sventerne i det forrige Aarhundrede i „Huerne“ og „Hattene“? En Grund ligger nær, en Huer er billigere end en Hat, sælgelig gaar de mindre velhavende med Huer. Men der er en anden Grund, og det er Stoltheden over at være Student; den bringer Mange til at gaar med Huer, det seer man helst derpaa, at ingen Hus vil anlægge Hat. Studenterstolthed findes altid hos Hofstrups Characterer — den findes aldrig hos den Klasse af Studenter, hvormed vi her beskæftige os (dem, der ikke læse til Examen og dog faae den), og da Huen er en Consequens af Stoltheden, vil denne Klasse næsten udelukkende bestaae af behattede Studenter. Der kan uledes endnu mere af denne Forskiel: de, der gaar med Hat, sætte i Reglen Pris paa at have smukke Hatter, moderne og dyre Hatter, Hatter med „Chapellerie française“, „M. M. Ruben“ eller „Vobedter“ i Vunden. For Menneske- og Hattetjenerne antyder dette strax en vis Fjotthed og efter al Sandsynlighed svage, det vil siges forjævelde Finanser. Virkelig kan det ogsaa efter alle Talemærker antages, at hele Afdelingens Formue vilde udgjøre et temmelig ringe, dens Gjæld derimod et ganske anseeligt Beløb. Dette kan vistnok ikke betragtes som nogen Ubefaling, men man bør dog ikke være blind for de gode Følger heraf. I vor kras-materielle Tid kan det ofte med Grund betragtes som et Tegn paa ideel Stræben, at en Person ikke bryder sig om Penge, og naar et Menneske i Kjøbenhavn ikke bryder sig om Penge og oveniud er Student, vil han mundgaaeligt komme i Gjæld. Dernæst fører denne „Hensynsløshed“ til en ellers umulig Landsudbannelse — den kritiske ved Theatret, den konfimeriske ved Beriberne, den gastronomiske ved Restaurationer, Conditorer og Vinhøjsere. Da fremdeles en saadan Student altid betaler sin Gjæld, ialtsald engang i Tiden, og da hans Creditorer alligevel kunne staae sig godt ved Betalingen, eftersom han aldrig prutter, saa kan man ikke lægge ham hans Gjæld tillast.

Det vil af det Udviklede sees, at af de i Begyndelsen nævnte Inddelingsgrunde have adskillige viist sig at danne et nogenlunde sikkert Kjendetegn paa Afdelingen A. 1. a. Tidligere have vi gjort opmærksom paa, at denne Klasse især bestaar af Jurister og Medicinere, og naar hertil lægges, at det overveieende Antal er Handilaudabilister, og at næsten alle Studenter, som skjøndt de kunde have Sjøng, dog ere barberede, henhøre til denne Klasse, vil man formeentlig nogenlunde træffe det Rigtige ved at definere Klassen A. 2. a. som: „den, især af Jurister og Medicinere bestaaende, alle barberede Studenter indbefattende, hattede, gjældbundne, men dog med en vis Fjotthed gjennem Verden sig sægtende, Hensigten at tage en Embedsexamen havende, ei til denne læsende, men dog sluttelig den erhøvede Klasse af Studenter.“ **Dg.**